

Sarah Louise Philpot-Keal (1818-1899) Vrouw van JC Philpot

SARAH LOUISA PHILPOT.
(At the Age of Forty-five.)
From a Miniature.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλεῖν
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλεῖν
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

Translation

'Tis hard to feel no love,
'Tis hard with love to burn,
The hardest lot of all to prove,
To love without return.

FROM A SCHOOL-GIRL'S ALBUM.

SARAH LOUISA PHILPOT,
(At the Age of Seventy.)

DEBORAH WARD KEAL
(1791-1871).

WILLIAM TOMBLIN KEAL, M.D.
(1792-1874).

MARKET-PLACE HOUSE, OAKHAM.

Sarah Louisa was de dochter van William Tomblin Keal (1792-1874) en Deborah Ward Keal (1791-1871) te Oakham. Ze woonden aan de Market Place, zie foto. Haar moeder was de zus van William Tiptaft, de vriend van Philpot. Zodoende zijn ze elkaar tegen gekomen. Philpot

verbleef er soms wekenlang voordat hij een vaste standplaats had en een beroep kreeg van Stamford en Oakham. Het gebeurde meerdere malen dat hij er ziek was en goed verzorgd werd door moeder en dochter. 24 juli 1838 huwde ze met Joseph Charles. Tegenstanders vonden het leeftijdsverschil te groot, 16 jaar. Veel strijd is er aan vooraf gegaan, maar in deze weg erkenden zij de wil van de Heere. Na hun huwelijk zijn ze een aantal weken bij de moeder van Philpot geweest in Stoke Devonpoort bij Plymouth. Philpots moeder was blij haar zoon gehuwd te zien.

Immer heeft Sarah Louise als de haar van God opgelegde taak gezien om voor zijn kind en knecht te zorgen. Al wat de zwakke prediker gedurende vele jaren voor Gods kerk op aarde heeft mogen doen, is middelijker wijze aan haar te danken geweest. Zij heeft hem verzorgd, verpleegd, verwend, nooit is iets haar teveel geweest. Haar leven was gewijd aan haar man. Ze was een vrouw die teder kon liefhebben, ondanks voor- of nadelige omstandigheden.

Een kort verslag, opgesteld door haar dochters

Overgenomen uit Nagelaten Brokken 5

Een levensbeschrijving van onze geliefde vader J.C. Philpot zou niet volledig zijn, als er niets werd vermeld van zijn toegewijde vrouw, die hem liefdevol en volhardend gedurende vele ziekten verzorgde. Zij erfde van haar moeder (een zuster van William Tiptaft) een zeer beminnelijke aard, en was altijd bereid haar eigen gemak op te offeren, als het op de een of andere manier het zijne maar kon bevorderen, en zij bracht haar vier kinderen eerbied bij voor hun vader, en om in de eerste plaats rekening te houden met zijn wil en welzijn.

Hoewel onze vader zestien jaar ouder was dan onze moeder, en ofschoon zij verscheidene grievende beproevingen moesten doormaken, hadden zij een gelukkig huwelijk, en hun zorgen en bekommelingen werden aan hun zielen geheiligd. In februari 1844 had onze geliefde moeder een groot verdriet door te maken vanwege de dood van haar geliefde broer. Hij was ongeveer vijftien maanden jonger dan zij, een medisch student die zijn opleiding bijna had voltooid en ernaar uitzag om zich bij zijn vader te voegen in de praktijk te Oakham. Door het bezoeken van een patiënt liep hij tyfus op, waaraan hij op 24-jarige leeftijd stierf. Dit was een grote smart voor de gehele familie; maar de Heere Die in een verbogen weg werkt, gebruikte deze droevige ramp als een middel om de consciëntie van onze waarde moeder te doen ontwaken, zodat zij haar verloren staat van nature zag. Zij kreeg er een indruk van dat als zij in de plaats van haar broer weggenomen zou zijn, wat er dan van haar ziel geworden zou zijn. Ze werd gewaar dat ze een schuldige zondares was voor een heilig God, en werd genoodzaakt uit te roepen: 'O God, wees mij zondaar genadig.' Na veel gebeden en veel oefening des gemoeds werd zij opgewekt om te hopen dat de God aller genade goedgunstig jegens haar was. Maar ze nam altijd een lage plaats in, dacht laag van zichzelf en was zeer bevreesd voor vermetelheid. Toen onze geliefde vader stierf, betreurde zij haar verlies zeer en zei dat ze zulk een trouwe zorg verloren had. Maar zij werd genadiglijk ondersteund en vertroost in haar smartelijk verlies (Sarah Philpot vermeldt elders dat de Heere tot haar sprak: 'Uw Maker is uw Man.')

Onze waarde moeder was van nature terughoudend en sprak zelden van hetgeen in haar omging, hoewel zij nu en dan met veel gevoel coupletten van haar lievelingsgezangen opzei; maar haar wandel en conversatie toonden dat zij vervolgde de Heere te kennen. En Hij, de wijze, de getrouwe en onveranderlijke God, waakte over haar, voedde en verdiepte Zijn werk der genade in haar ziel, gedacht haar roepen, haar tranen en gebeden, die Hij op Zijn eigen tijd en wijze genadiglijk beantwoordde, door haar te brengen in een zalige stand; zegende haar

overvloedig en opende haar mond om ervan te spreken.

Op 28 januari 1896, terwijl zij opstond, werd zij plotseling ziek vanwege een hersenbloeding. Eerst scheen het alsof haar ledematen niet aangetast waren; maar het nam haar geheugen volledig weg, en ruïneerde haar lichaam en geest zeer. Maar door Gods barmhartigheid begon zij na korte tijd langzaam te herstellen; haar geest werd helderder, haar mond werd geopend en zij werd in staat gesteld om te getuigen van Zijn goedertierenheid en tedere barmhartigheid. Want gedurende deze weinige zorgwekkende dagen, terwijl zij dood scheen voor de wereld en alles rondom haar, was haar Zaligmaker haar zeer nabij en zegende haar zo met Zijn liefde en tegenwoordigheid, dat zij niet anders kon dan Hem wederkerig loven en prijzen. Ze zei: ‘Ik heb gedacht aan het ontwerp der zaligheid. Hoe verwonderlijk is het! Verwonderlijk! Dat God wilde zien op zulke hulpeloze, nietswaardige schepselen als wij zijn. Hij moet alles doen. De Heere is heel vriendelijk voor mij geweest; ik kan niets anders doen dan hier liggen en Hem loven. Wij zullen Hem in de hemel loven:

*‘Nooit, nooit zal Hij ons verlaten,
Noch zal Hij toelaten dat wij Hem geheel verlaten.’*

Toen zij ‘s nachts wakker werd, zei de geliefde lijderes dat zij de Heere zo liefhad, dat zij het nauwelijks uit kon drukken: ‘Ik gevoel dat Zijn oog over ons is, dat Hij over ons de wacht houdt en voor ons zal zorgen. Waar ik zo naar verlangd heb, daar verheug ik mij nu in. Ik kan Hem niet genoeg loven. Hoe vaak herhaal ik:

*‘Genadige Geest, Goddelijke Duif,
Laat Uw licht in mij schijnen;
Al mijn schuldige vrezes verdrijven,
Door verzoenend bloed en liefde.’*

Zij merkte weer op: ‘Dat is zo schoon: Ik kom weder tot u. God is zo goed. Als Hij ons moeite aandoet, weten wij dat Hij terug zal komen. Zijn liefde is zo groot als Zijn macht; en wij weten dat Zijn macht zeer groot is. Het is zeer aangenaam om bemind te zijn, maar Gods liefde is zeer overvloedig. Het is zoet om lijdelijk in Zijn handen te liggen.’

Men moet echter niet veronderstellen dat haar ziel altijd zo begenadigd werd; er waren tijden dat zij zo ontmoedigd en neerslachtig was, dat zij niet verder kon komen dan een hoop dat zij naar de hemel zou gaan. Toen kwam de Heere nogmaals en bezocht haar, door haar in staat te stellen om zich in Hem te verheugen, Die al haar zaligheid en al haar begeerte was.

De ouderdomsgebreken namen toe, en vanaf die tijd tot haar dood (twee jaar later) was zij geheel bedlegerig. Als haar gevraagd werd of de Heere haar hielp haar bezoeking te dragen, antwoordde ze: ‘Als Hij dat niet deed, zou ik niet weten wat ik moest doen.’ En wanneer Hij tot haar kwam in een bijzondere weg, wilde ze er graag over spreken, en het was gewoonlijk met dezelfde woorden: ‘God is zo goed voor mij. Hoe goed is Hij voor Zijn volk; en ik geloof dat Hij nu en dan enkelen van hen zegent, terwijl zij er niet over kunnen spreken.’

Op een dag, terwijl zij tot ons sprak over de goedheid des Heeren, zei ze: ‘Nu plukken wij de vruchten van de gebeden van jullie geliefde vader.’ Onze geliefde zei: ‘Ik heb beproevingen in mijn leven gehad, maar wat zegt dat weinig vergeleken bij Gods liefde. Hij geeft mij kracht om te dragen wat ik lijd. Hij is heel goed, door mijn tabernakel zo geleidelijk af te breken. Mijn laatste dagen zijn mijn beste dagen.’

Twee dagen voor haar einde kwam, zei ze dat ze verlangde naar Huis te gaan, naar de hemel,

waar ze geen lichamelijke moeite meer zou hebben en ze merkte op: 'Het zal heerlijk zijn om in slaap te vallen en in de hemel te ontwaken. Ik wacht alleen op des Heeren oproep.' Deze kwam in de morgen van 24 oktober 1899. Op 28 oktober werd haar dierbare lichaam in de graftombe op de begraafplaats te Croydon bijgezet, waar het geheiligde stof van haar geliefde echtgenoot ligt, in afwachting van de heerlijke morgen der eerste opstanding. De rouwplechtigheid werd, op het uitdrukkelijke verzoek van onze moeder, geleid door onze geliefde vriend, de heer Popham van Brighton.

Te midden van de smartelijk scheiding van onze beminde voelen we dat zij een zoete herinnering achtergelaten heeft; de geur daarvan zal altijd voortduren. Voorwaar, haar kinderen staan op en roemen haar welgelukzalig.

SARAH, DEBORAH MARIA AND JOSEPH HENRY PHILPOT
January, 1858.

MISS D. M. PHILPOT

MISS SARAH PHILPOT

De dochters van Philpot, Deborah Maria en Sarah. Sarah was de laatste 25 jaar van haar leven bijna blind. Na hun moeders dood in Plymouth zijn ze in Tunbridge Wells gaan wonen.